

*Vartijat
Alkemistien Kaupunki*

Hanna Laitinen

Vartijat:

Alkemistien kaupunki.

*Omistettu perheelleni, joka on aina tukenut
minua.*

Hanna Laitinen

Vartijat:

Alkemistien Kaupunki

© 2014 **Hanna Laitinen**

*Kannen kuva: **Hanna Laitinen***

*Kustantaja: BoD™ – Books on Demand, Helsinki,
Suomi*

*Valmistaja: Books on Demand GmbH, Norderstedt,
Saksa*

ISBN-13: 978952286

Prologi

Kuu paistoi ikkunasta sisään. Nuori vartija katsoi haikeasti ulos. Hän ei ollut käynyt rakennuksen ulkopuolella kertaakaan sen jälkeen, kun hänet oli valittu tehtävään.

Vartija vilkaisi nyt huoneen – tai pikemminkin salin – keskellä olevaa jalustaa. Sen päällä oli paksu kirja. Se saattoi näyttää aivan merkityksettömältä niiden silmissä, jotka eivät tietäneet paremmin.

Mies ei kuulunut heihin. Hän tiesi tismalleen, että kirja oli äärimmäisen tärkeä kaupungille ja alkemisteille. Ilman sitä he kaikki olisivat hukassa.

Hän asteli lähemmäs ja tarkasteli sitä. Hän saattoi muistaa kaikki ne ihmiset, jotka olivat tavoitelleet kirjaa ja jotka sen takia olivat menettäneet henkensä nuoren vartijan käsissä.

Nuurukainen ei nauttinut tappamisesta, mutta tilanteen pakosta hän oli opetellut jäädyttämään tunteensa.

Askelia. Hän kuuli ne selvästi. Ne kaikuivat pimeydessä. Vartija oli heti valppaana ja hän

kohensi otettaan keihäästä. ”Kuka siellä?”

Kuului pelottavaa, hyytävää naurua, joka tuntui lupaavan tuskaa ja kuolemaa kuulijalleen. Vartija ei kuitenkaan vähästä hätkähtänyt, sillä hän oli nähnyt ja kuullut useita varkaiden hämäsyryityksiä. Tämä oli vain yksi niistä.

Nauru katkesi kuin seinään. Tuli pitkään hiljaista. Se oli melkein hermostuttavampaa kuin äskenen nauru.

Yhtäkkiä pimeydestä tuli esiin nuori tyttö. Hän oli kaunis. Tummat kiharat hiukset kehystivät hänen kasvojaan. Valkoinen mekko hohti aavemaisesti ja silmänsä hehkuivat punaisena. Kauniista ulkomuodosta huolimatta nuorta vartijaa ei hämätty. Tyttö oli demoni.

Nuorukainen piirsi muutamia pieniä merkkejä keihäänsä kärkeen ja se alkoi hohtaa hopeisena. Hän kohotti aseensa ja juoksi tyttöä kohti karjuen. Tämä ei tehnyt ellettäkään estääkseen.

Keihäs upposi tytön mahaan. Verta purskahti hänen suustaan ja vatsastaan. Tyttö kaatui taaksepäin ja osui lattiaan hiljaa tömmähtäen.

Mies tuijotti ruumista epäuskoisena.

Tämä oli liian helppoa. Oliko se ansa? Hän kääntyi hitaasti ympäri keihäs iskuvalmiina.

Mitään ei kuitenkaan tapahtunut. Sali oli utuisen hiljainen, kuten yleensäkin.

Hän oli kuitenkin pitkään liikkumatta kaiken varalta, mutta mitään ei kuitenkaan kuulunut. Hitaasti hän alkoi rentoutua.

Yhtäkkiä hän tunsi raastavaa kipua. Hän laski katseensa ja näki vatsastaan töröttävän verisen käden, joka oli täynnä teräviä kynsiä.

Vartijan suusta purskahti verta ja liian myöhään hän tajusi ansan. Sen jälkeen hän ei tajunnut enää koskaan mitään.

Tyttö – juuri samanlainen kuin ruumis, joka makasi vartijan vieressä – katsoi mitään sanomatta kuollutta nuorta miestä ja hymähti. Hän siirsi katseensa tästä omaan ”ruumiiseensa” ja napsautti sormiaan. Harhakuva – sillä sitä se oli – katosi.

Tämän takaa kuului askelia. ”Hyvää työtä, Seiren.”

Tyttö ei vastannut tähän mitään. ”John”, tämä sanoi lyhyesti, toteavasti.

Johniksi kutsuttu poika virnisti verta

hyytävästi.

1. Varjostaja.

Jonathan katsoi rävähtämättä saalistaan metsikön hämärästä. Pahaa aavistamaton naaraskettu nuuhki kiinnostuneena maata.

Poika jännittyi ja loikkasi. Kettu ei ikinä saisi tietää, mikä siihen iski. Jonathan katsoi kuollutta kettua hetken aikaa, ennen kuin nappasi sen maasta. Hänen mieleensä tuli vuoden takaiset tapahtumat, jotka olivat johdattaneet hengenvaaralliseen tilanteeseen Amrthagonissa. Silloinkin hänen oli täytynyt saalistaa hillitäkseen verenhimoaan.

Jonathan taivutti päätään ketun kaulalle ja avasi suunsa. Sitten hän upotti hampaansa ketun kaulaan ja joi.

Hetken kuluttua hän oli valmis ja lopetti juomisen. Hän pyyhki veren suupielestään.

Poika katsoi kettua. Se oli nuori ja komea eläin. Hän laski sen maahan lempeästi. Eihän eläinten tappamista kavahtanut, mutta oli sääli tappaa näin kaunis eläin.

Moni tavallinen nuori olisi varmaan

ihmetelty jo tässä vaiheessa, että miksi ihmeessä heidän ikäisensä poika tappoi eläimiä ja joi niistä veret. Vastaus oli yksinkertainen, mutta moni olisi tuskin sitä uskonut: Jonathan Collins ja Jack Collins olivat puolivampyyreita, joiden oli pakko tasaisin väliajoin juoda eläinten verta, etteivät hyökkäisi ihmisten kimppuun. Vain harva tiesi tästä, mutta silti muutkin olivat huomanneet Jonathanin ja tämän veljen ulkonäössä jotain omituista. Etenkin kalpea iho ja meripihkan väriset silmät. Veljeksillä oli myös sysimustat tuuheat ja paksut hiukset.

Metsikön uumenista kuului oksien rapistelua ja pian Jonathanin kaksoisveli, Jack, astui metsikön siimeksestä. Hänellä oli pidemmät hiukset kuin veljellään. Hän oli antanut niiden kasvaa ristiselkään. Silmät kiittelivät neliskanttisten hopeasankaisten lasien läpi.

”Joko olet syönyt?” Hän kysyi sillä samalla viileällä äänensävyllä, mitä hän aina käytti.

Jonathan nyökkäsi. ”Muuten, Brian pyysi meitä käymään.”

Toinen pyöräytti silmiään. ”Taasko?”

Jonathan hymyili. ”Voithan sinä jäädä

kotiin. Mutta minä ainakin menen. En ole päässyt käymään siellä vähään aikaan.”

”Tiedät kyllä mistä se johtuu”, Jack tokaisi.

Toinen irvisti. Totta kai hän tiesi.

Alfred oli alkanut harjoittaa heitä entistä enemmän sen jälkeen, kun he olivat palanneet keskiajalta. Hän ei ollut alkanut opettaa heille pelkästään taistelemista. Poikien eno oli alkanut opettaa heille muun muassa erilaisista olennoista, joita Amrthagonissa – maailma, jossa asui vampyyreja ja muita olentoja. Ihmisiäkin siellä oli – asui. Hän opetti myös Amrtahgonilaisista tavoista ja varsinkin vampyyreista. Kaksoset olivat esimerkiksi oppineet, ettei vampyyreilla tuntunut pulssia ollenkaan.

Mutta kaikkein ärsyttävintä oli harjoitus, jossa heidän piti kulkea metsässä ääntäkään päästämättä ja karistaa eno kannoiltaan. Edes risu ei saanut naksahda. Jonathan ei ollut edistynyt siinä yhtään. hänen veljensä ehkä jonkin verran.

”No, mennään. En jaksa seistä täällä koko päivää”, Jack sanoi. ”Jos meidän kerran on mentävä sinne roikkumaan.”

Toinen katsoi veljeään hieman

hämmästyneenä. ”Minä luulin, ettet halua tulla mukaan.”

”Tiedät kyllä, mitä Alfred sanoisi.

Hänhän haluaa nykyään, että kuljemme aina kahdestaan siltä varalta, että sattuu jotain”, Jack sanoi hieman pitkästyneellä äänensävyllä. Eikä Jonathan ihmetelty yhtään, miksi. Alfred halusi varmistaa kaksosten turvallisuuden ja pakotti nämä kulkemaan yhdessä. Hän myös vaati ilmoittamaan heitä menoistaan ja tulemisistaan. Jonathan sieti asian, mutta Jackia asia ärsytti. Jack Collins ei pitänyt siitä, että häntä määräiltiin. Missään asiassa.

”Mennään nyt”, hän sanoi. Jonathan nyökkäsi. Eihän heillä enää siellä mitään tekemistä ollut.

Brightfieldiin oli metsiköstä muutaman kilometrin matka. Se taittui kaksosilta silmänräpäyksessä juosten. Perillä heitä tuskin hengästytti. Hyvä kunto oli yksi vampyyri veren suomista lahjoista. Vampyyrit – tai tässä tapauksessa puolivampyyrit – pystyivät tekemään asioita, joita ihmisen kunto ei kestäisi.

Jonathan ja Jack pysähtyivät nykyisen

kotinsa eteen. Se oli valtava keltainen kartanomainen talo. Muru, musta labradorin noutaja, tervehti heitä eteisessä.

”Alfred?” Jonathan huudahti. ”Oletko täällä?”

Hetkeen ei kuulunut vastausta. Poika alkoi jo hermostua. Heidän enonsa vastasi yleensä nopeasti.

Jack vaistosi veljensä levottomuuden. ”Ei hätää”, tämä sanoi hiljaa. ”Alfred on kyllä täällä. Joskin hän on jostain syystä levoton. Hän miettii... Sen takia hän ei vastannut.”

Jonathan nyökkäsi ja jälleen hänet valtasi joukko ristiriitaisia tunteita hänen veljensä kyvyistä tunkeutua ihmisten mieliin ja nähdä osa tämän ajatuksista. Toisaalta tämä kyky oli hyödyllinen, mutta toisaalta hermostuttava. Jack ei osannut ilman miekkaansa muuta kuin nähdä ihmisten pinta-ajatukset. Miekkansa kanssa – joka tunnettiin myös nimellä Charon – Jack pystyi tunkeutumaan pintaa syvemmälle ja jopa ottamaan jonkun valtaansa. Se tosin väsytti häntä aika lailla.

He löysivät Alfredin olohuoneesta. Hän

istui nojatuolissa ja vaikutti miettelialt.

”Tuota... hei”, Jonathan sanoi. Jotenkin toisen näkeminen tuossa tilassa sai hänet levottomaksi.

”Hmm? Ai, te tulittekin jo”, mies totesi havahdettuaan tilastaan.

”Joo... ja me ajateltiin mennä käymään Brianin luona”, puolivampyyri sanoi.

Alfred rypisti kulmiaan.

”Than vähäksi aikaa vain ja kyllä me osataan puolustautua tarpeen vaatiessa”, poika ehätti sanomaan

”Hyvä on”, mies myöntyi. ”Saatte olla kolmeen.”

Jonathan nyökkäsi. Kaksoset kääntyivät lähteäkseen.

”Ja vielä –” Pojat kääntyivät enonsa puoleen kuullakseen, mitä sanottavaa tällä vielä oli.

Alfred näytti kuitenkin muuttaneen mieltään. ”...Ei sittenkään mitään”, hän sanoi miettelialtäänä. ”Kaipa minä vain kuvittelin.” Hän mutisi viimeiset sanat enemmän itselleen kuin kaksosille.

Jonathan avasi suunsa kysyäkseen, mitä tämä oli kuvitellut, mutta veli raahasi häntä jo ovea

kohti. ”Tule jo, niin päästään tästäkin.” He lähtivät ja jättivät enonsa yksin.

Jostain lehahti lepakko Alfredin olkapäälle. Se katsoi miestä huolestuneena. ”Onko jokin hätänä?” Se kysyi.

”Hmm.... aikaisemmin olin havaitsevinani jotain...” Alfred mutisi. ”Taisi vain olla mielikuvitustani, Drac.”

”Uskotko todella niin?” toinen kysyi.

”En”, mies sanoi hiljaa hetkisen kuluttua. ”En usko.”

”Mikäköhän Alfredia vaivasi?”

Jonathan pohti matkalla.

”Hän on huolissaan, niin kuin on ollut koko vuoden”, Jack tokaisi.

”Mutta eihän kiltä ole osoittanut vuoteen mitään hyökkäyksen merkkejä.”

”Sehän tässä epäilyttävää juuri onkin, ääliö. He eivät ole tehneet elettäkään kunnon hyökkäysyritykseen, mikä tarkoittaa, että he saattavat valmistella kunnon suunnitelmaa.”

Jonathan jäi miettimään veljensä selitystä ja kosketti samalla kohtaa, johon killan johtaja, Drachard, oli tehnyt killan merkin vuotta aiemmin. Sen avulla kilta tietäisi heti, missä hän oli jos hän astuisi jalallakaan Amrthagonin puolelle ja silloin hän olisi pulassa.

He kävelivät hiljaisuuden vallitessa. Oli pilvinen päivä, mistä Jonathan oli kiitollinen. Vampyyrien silmät päästivät enemmän valoa sisäänsä ja puolivampyyrina Jonathan joutui aina aurinkoisina päivinä siristelemään silmiään. Jack oli tottunut kirkkaaseen auringon valoon jo aiemmin.

Jack pysähtyi. Hän jäi tuijottamaan lähellä olevan pihan pensaikkaa. Hän tuijotti sitä tiiviisti ja silmiään räpäyttämättä.

”Jack? Onko jokin hätänä?” toinen kysyi levottomana.

”Tuolla on jotain”, hänen veljensä vastasi kuiskaten.

”Häh? Tuollako?” Jonathan ihmetteli ja kääntyi katsomaan pensaikkaa.

”Aistin tuolta tulevan mielen”, Jack sanoi. He kummatkin katsoivat pensaikkaa vähän aikaa.

On kulunut vuosi siitä, kun puolivampyyrikaksoset Jonathan ja Jack kohtasivat killan viimeksi. Kun Jonathanin perään lähetetään lumoaja, joka raahaa hänet Armthagoniin, pojan ystävät lähtevät pelastamaan häntä.

He joutuvat alkemistien kaupunkiin, jossa selviää, etteivät he pääse pois, ellei Alkemistien kirjaa palauteta oikealle paikalleen.

Yhdessä Hector Barrellin kanssa he ryhtyvät suunnittelemaan kirjan takaisin saamiseksi kaupunkia otteessaan pitävän kreivittären hallusta....

